

Γύρω από το «ως βράχου ρέον ύδωρ»

Δρ. Γιώργος Πολυράκης
Χειρουργός – Συγγραφέας

Με ξεχωριστό ενδιαφέρον διάβασα στα «Ιατρικά Θέματα», στο τεύχος Ιανουαρίου – Μαρτίου 2010, ένα πολύ θερμό άρθρο με τον ποιητικό τίτλο «ως από βράχου ρέον ύδωρ». Συγγραφέας του είναι μια φοιτήτρια της ιατρικής κι αυτό είναι που του προσδίδει μεγαλύτερη αξία. Δεν τη γνωρίζω τη συμπαθέστατη τούτη νεαρή σπουδάστρια της Θείας Τέχνης του Ιπποκράτη, όμως ομολογώ ότι εντυπωσιάστηκα διαβάζοντας τις σκέψεις της. Εντυπωσιάστηκα μια και αναθάρρησα διαπιστώνοντας ότι στον χώρο της ιατρικής υπάρχουν νέοι άνθρωποι που από τα φοιτητικά τους ακόμη χρόνια αγωνίζονται να επικοινωνήσουν με τον Ιπποκράτη, τον οποίον εμείς οι μεγαλύτεροι συναντούμε όλο και πιο σπάνια την εποχή που ζούμε, επειδή αυτήν ακριβώς την εποχή πολλές αξίες έχουν χαθεί από το χρηματιστήριο της αγάπης, της ανθρωπιάς, της προσφοράς προς τον άρρωστο και της ευαισθησίας. Για τη νεαρή φοιτήτριά μας αυτό είναι απαράδεκτο. Όμως είναι αλήθεια ότι έχουμε χάσει τους κώδικες της ανθρώπινης επικοινωνίας. Είναι αλήθεια επίσης ότι τα κομπιούτερς και τα μικροσίπς από τη μια βοηθούν αφάνταστα τον γιατρό στο έργο του κι από την άλλη τον έχουν καταστήσει αιχμάλωτό τους, απομακρύνοντάς τον όλο και περισσότερο από τον άρρωστο. Ίσως δεν θα αργήσει η εποχή που ο γιατρός δε θα χρειάζεται καν να εξετάσει τον άρρωστο για να τον θεραπεύσει. Ίσως θα είναι αρκετό να στέλνει ο άρρωστος ένα φαξ ή ένα e-mail με τα συμπτώματα της αρρώστιας του στον γιατρό, κι εκείνος, ενώ θα βρίσκεται στο εξοχικό του ή και σε διακοπές ακόμη, αφού τροφοδοτήσει τον ηλεκτρονικό υπολογιστή του με τα ανάλογα στοιχεία, θα θέτει τη διάγνωση και θα στέλνει με τον ίδιο τρόπο τη θεραπεία στον ασθενή. Υπερβολή; Ίσως. Όμως και ποιος μπορεί να το αποκλείσει, εκεί όπου έχει φτάσει σήμερα η τεχνολογία; Το βέβαιον είναι ότι όσο κι αν προχωρήσει η τεχνολογία, όσο κι αν διευκολύνει όλο και περισσότερο εμάς τους γιατρούς

στο έργο μας, δεν θα μπορέσει ποτέ να αντικαταστήσει την ανθρώπινη προσέγγιση στον άρρωστο. Τίποτα δεν είναι πιο σημαντικό για τον πάσχοντα συνάνθρωπο από το πλησίασμα του γιατρού στο κρεβάτι του, από το ακούμπημα της παλάμης του στο μέτωπό του, από το χαμόγελό του κι από τη ζεστασιά της καρδιάς του. Αυτό έχει ανάγκη ο άρρωστος κι αυτό θέλει να νιώσει περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο απ' τον γιατρό του. Θέλει να νιώσει την ανθρώπινη συμπάραστασή του και τη δωρεά της αγάπης του. Όμως πόσοι απ' εμάς το νιώθουν στο βάθος που πρέπει και – κυρίως – πόσοι σταματούν σ' αυτό; Και ποιος απ' εμάς δεν έχει αντικρίσει τα μάτια ενός ανίατα αρρώστου να τον κοιτάζουν με έντονη επίκληση από το κρεβάτι του πόνου; Το ερώτημα είναι πόσοι απ' εμάς, έχοντας επίγνωση της ανθρώπινης αδυναμίας τους να βοηθήσουν έναν τέτοιο άρρωστο, έχουν νιώσει να συνθλίβονται κάτω από ένα τέτοιο βλέμμα...

Είναι αλήθεια ότι πολλοί έγιναν γιατροί με την προσδοκία γρήγορου και εύκολου πλουτισμού. Την ίδια προσδοκία έχουν και πολλά από τα παιδιά που μπαίνουν κάθε χρόνο στην ιατρική. Αυτό αποτελεί μια πραγματικότητα κι όποιος δεν τη βλέπει και δεν την παραδέχεται απλώς εθελουφλεί. Γι' αυτό στις μέρες μας όλο και πιο σπάνια συναντούμε τον Ιπποκράτη.

Η νεαρή φοιτήτρια του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου επαναστατεί μ' όσα λαμβάνουν χώρα στον χώρο όπου είναι αυτονόητο ότι θα έπρεπε να κυριαρχούν οι επιταγές του Ιπποκράτη. Επαναστατεί και διαμαρτύρεται. Διατηρεί μέσα της ακέραιο το δικαίωμα να διαμαρτύρεται κι εγώ νιώθω τη διαμαρτυρία της να ανεβαίνει σαν κραυγή. Ακούω την κραυγή της, κραυγή ενός απογόνου του Ιπποκράτη και νόμιμου κληρονόμου των μηνυμάτων του. Δεν ξέρω βέβαια εάν η νεαρή σήμερα φοιτήτριά μας ευτυχήσει να δει τα όνειρα και τα πιστεύω της να πραγματοποιούνται στον στίβο των αγώνων για την επιστήμη που διάλεξε,

στις τάξεις των οποίων θα κληθεί μεθαύριο μαχητής ή εάν συνθλιβεί από τις απογοητεύσεις που είναι βέβαιον ότι θα βιώσει. Το θάρρος της πάντως πολλά μας υπόσχεται.

Τέτοια παιδιά σαν τη Νικολέττα Γιαννούτσου, φοιτήτρια της Ιατρικής του ΑΠΘ, αποτελούν τιμή

και για τους γονείς τους και για την επιστήμη που επέλεξαν και για το Πανεπιστήμιό τους και για τους καθηγητές τους και για την κοινωνία. Θα ήταν ευτύχημα για τον τόπο εάν αποτελούσαν παράδειγμα προς μίμηση για τους πολλούς από τους συμφοιτητές τους.

